

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΒΛΑΧΟΚΕΡΑΣΙΑΣ

Όσοι περίμεναν την Ταγαρού...

Συντάκτης : Αγγελική Κατσαφάνα

Τη δεκαετία του 50, που δεν υπήρχε Γυμνάσιο στο χωριό, μόλις τα παιδιά τελειώνανε το Δημοτικό, φοιτούσαν στη συνέχεια στα Γυμνάσια της Τρίπολης ή στην Τεγέα. Νοίκιαζαν εκεί, γιατί δεν υπήρχε συγκοινωνία να πηγαινοέρχονται, μαθαίνοντας από νωρίς να αναλαμβάνουν τις ευθύνες τους. Τα σχολεία λειτουργούσαν έξι ημέρες και κάποιοι έρχονταν το Σάββατο το απόγευμα στο χωριό με τα πόδια ή με κάνα ποδήλατο κι επέστρεφαν την Κυριακή. Όλα σχεδόν τα σπίτια του χωριού είχαν παιδιά στα σχολεία της Τρίπολης και στην Τεγέα. Πριν τον πόλεμο του 1940 λιγοστά παιδιά νοίκιαζαν σπίτια στη Τρίπολη για να πάνε σχολείο. Τα περισσότερα, αφού τέλειωναν το Δημοτικό περνούσαν στην παραγωγική διαδικασία.

Η Ντίνα η Κοντογιάννη θυμάται την παραμονή της στην Τρίπολη με τα αδέρφια της, Βασίλη και Γιώργο:

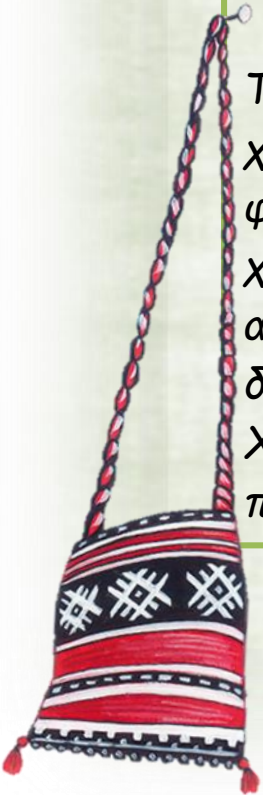

«Πολλά παιδιά νοικιάζαμε στην Τρίπολη. Από τη γειτονιά μας μόνο θυμάμαι τη Φωτεινή Σουρλά, τη Ντίνα και τον Λευτέρη Σουρλά, τον Γιώργο Μεντή, τον Κώστα Μεντή, τον Τάκη Παπαφιλίππου, τον Τάκη Μπούρτζο, τον Ντίνο Κωτσιόπουλο, τα παιδιά του Γρηγόρη Κοντογιάννη, Κώστα, Δημήτρη...

Στα περισσότερα παιδιά στέλνανε φαγητό οι γονείς τους με το μικρό φορτηγό του Γιώργου Παρασκευόπουλου, που οδηγούσε ο Αγγελής ο Μιχαλόπουλος. Στην καρότσα είχαν βάλει τάβλες για καθίσματα και λειτουργούσε ως συγκοινωνία. Αυτό λοιπόν το φορτηγό ονομάστηκε, όπως είναι γνωστό, **Ταγαρού** από τα ταγάρια που μετέφερε στους μαθητές και είναι βαθιά χαραγμένο στις μνήμες όλων μας, που περιμέναμε με λαχτάρα το φαγητό από το σπίτι μας. Γέμιζε ταγάρια το αυτοκίνητο, που τα κρεμούσαν στην άκρη σε γάντζους, βέβαια κάθε ταγάρι είχε τη δική του ύφανση και χρώματα και το γνωρίζαμε.

Η μάνα μας, η Χριστίνα, μας έστελνε καθημερινά το ταγάρι με την Ταγαρού. Το παίρναμε το πρωί στην Τρίπολη και το ξαναστέλναμε άδειο το μεσημέρι. Απέναντι από του Λάκη το ζαχαροπλαστείο σταμάταγε η Ταγαρού, όπου ήταν το ΚΤΕΛ. Αχνιστή ερχόταν η μπαζίνα ή οι τηγανητές πατάτες με αυγά που μας έστελνε. Τύλιγε το φαγητό με εφημερίδες να έρχεται ζεστό, για να μας προσφέρει τη στοργή της.

Όταν το χειμώνα έριχνε χιόνια, που παλιά έπεφταν πολλά, η Ταγαρού δεν έφερνε το ταγάρι. Η μάνα μου μια φορά ήρθε με πολλά χιόνια στην Τρίπολη με τα πόδια και μας έφερε δύο καρβέλια ψωμί να φάμε γιατί δεν μπορούσε να μας στείλει. Είχαμε βέβαια και πατάτες-χυλοπίτες- τραχανά και μαγειρεύαμε και μόνα μας, αλλά πάντα οι μανάδες ανησυχούσαν. Άλλες φορές που η Ταγαρού τύχαινε και δεν έκανε δρομολόγιο, δίνανε οι δικοί μας τα ταγάρια στον μπαρμπα-Θοδωρή το Χριστόπουλο, το ρασά, που ερχόταν με τα μουλάρια στην Τρίπολη να παραδώσει ρούχα, μπατανίες που είχε πλύνει στις νεροτριβές.

Στο τέλος το ταγάρι αντικαταστάθηκε με το κοφίνι και η μάνα μας έραβε στην επιφάνεια να το σκεπάσει μια υφαντή πετσέτα, που την έχω ακόμη στην κουζίνα μου.

Τέλος Ιουνίου φορτώναμε τα λιγοστά «μπογαλάκια μας» στην Ταγαρού και ερχόμασταν στο χωριό το καλοκαίρι. Στις 23 Ιουνίου, του Αγιάνη του Κλείδωνα, που ανάβανε φωτιές, μαζευόμασταν πολλά παιδιά στον Άγιο Δημήτρη και καίγαμε ό,τι άχρηστο είχαμε. Καίγαμε και τα πούπουλα από το στρώμα μας. Το στρώμα μας είχε πούπουλα αραποσιτιού και φέρναμε άδειο το κάλυμμά του να το γεμίσουμε από τα φρέσκα φύλλα αραποσιτιού για την επόμενη χρονιά».

Δύσκολες οι συνθήκες ανάλογες με τις δυσκολίες της νεοελληνικής κοινωνίας. Παρόλα αυτά, όσοι περίμεναν την Ταγαρού έχουν γλυκές θύμησες.

(από τις αναμνήσεις της Κωνσταντίνας Κοντογιάννη)

